

Beslissing naar aanleiding van het op 7 december 2020 in behandeling genomen geschil van:

De heer A.

wonende te ,
verder te noemen: klager

tegen

Voetencentrum B.

gevestigd te ,
vertegenwoordigd door de heer C. , podotherapeut
verder te noemen: verweerder

1. De procedure

- 1.1 Klager heeft een klacht ingediend over het handelen van verweerder, eigenaar van Voetencentrum B. te, bij de hiertoe aangestelde klachtenfunctionaris welke niet tot een voor partijen aanvaardbare oplossing heeft geleid. Hierna heeft de klachtenfunctionaris de klachtprocedure afgerond.
- 1.2 Klager heeft zich vervolgens gewend tot de Geschillencommissie Paramedici, verder te noemen de Geschillencommissie. De hiervoor genoemde praktijk is aangesloten bij deze Geschillencommissie. Partijen zijn hiermee overeengekomen hun geschil bij bindend advies door de Geschillencommissie te laten beslechten.
- 1.3 Na ontvangst van het griffiegeld ad € 100,- heeft de Geschillencommissie het geschil op 7 december 2020 in behandeling genomen. De Geschillencommissie heeft in dit verband kennisgenomen van de volgende stukken:
- een geschillenformulier, ontvangen op 13 november 2020;
 - de medische machtiging van klager;
 - een verweerschrift met bijlagen;
 - een reactie op het verweerschrift (repliek);
 - een reactie op de repliek (dupliek)
 - het paramedisch dossier
 - en aanvullende medische informatie uit het .. en .. Ziekenhuis.
- 1.4 Op 4 juni 2021 heeft de mondelinge behandeling van het geschil plaatsgevonden. Partijen waren hierbij aanwezig.

2. Feiten

- 2.1 Klager lijdt sinds lange tijd (40 jaar) aan diabetes Mellitus type 1. Als gevolg daarvan is sprake van een breed ziektebeeld met complicaties waaronder ernstig vaatlijden, nierproblemen (dialyse) en neuropathie in de voeten. Klager is daarvoor onder behandeling in het .. ziekenhuis te .. o.a. bij de voetenpolikliniek. Klager is werkzaam als restaurateur en is kok in zijn eigen restaurant. Klager maakt lange dagen waarbij hij veel en langdurig staand zijn werkzaamheden verricht.
- 2.2 Verweerder voert een podotherapeutische praktijk met verschillende vestigingen. Naast zijn werkzaamheden in zijn praktijk is verweerder tevens op ZZP-basis werkzaam als podotherapeut op de voetenpolikliniek van het .. ziekenhuis, waar hij deel uitmaakte van het multidisciplinaire team van het genoemde ziekenhuis dat betrokken was bij de voetbehandeling van klager.
- 2.3 In augustus 2016 werd klager via het .. ziekenhuis doorverwezen naar de praktijk van verweerder voor verdere voetzorg in verband met een eerdere ulcus op de linker grote teen (IP hallux links) van klager die na behandeling in het .. nagenoeg was genezen. Op 23 augustus 2016 werd een verbandschoen geleverd met een open teen. Op 28 april 2017 werd klager voor het eerst in de praktijk van verweerder gezien. Er bleek sprake van aanzienlijke eeltvorming welke verwijderd is om drukplekken onder de voet van klager te voorkomen. Verweerder heeft klager gewezen op het belang van het dragen van orthopedische schoenen om drukplekken en wonden aan de voeten te voorkomen. Klager bleek sceptisch over deze schoenen. In overleg met klager werd toch besloten tot het aanmeten van orthopedische werkschoenen. In dit verband werd op 2 mei 2017 een afspraak gemaakt voor 12 mei 2017. Er is toen een maatafname gedaan voor de orthopedische schoenen. Klager bleek nog steeds sceptisch over deze schoenen, omdat hij het belangrijk vond goed te kunnen bewegen tijdens zijn werk en hij hierbij door het dragen van die schoenen zou worden belemmerd. Afgesproken werd om eerst de huidige werkschoenen van klager te bekijken en te beoordelen of er zooltjes geplaatst konden worden.
- 2.4 Op 1 juni 2017 werd vervolgens besloten tot semi-orthopedische schoenen met steunzolen en antislipzolen vanwege de natte vloer in de keuken waar klager werkte. Nadat deze steunzolen waren ontvangen is op 20 september 2017 een afspraak gemaakt met klager om deze schoenen op maat te gaan maken. De schoenen zijn op 9 november 2017 aan klager geleverd. De medische specificaties voor de schoenen in combinatie met de wettelijke eisen die gelden voor werkschoenen, resulteerde in relatief zware, stugge en weinig buigbare schoenen. Klager gaf aan te ervaren dat de schoenen niet afwikkelden, waarna nog enkele

mogelijke aanpassingen werden voorgesteld. Tijdens de daaropvolgende controles bleek klager de schoenen niet te dragen omdat hij deze in zijn werkzaamheden niet praktisch en/of bruikbaar vond. In plaats daarvan droeg klager waterschoenen en sandalen waardoor er veel eeltvorming optrad met het risico op drukplekken. Er werd genoteerd dat een wondje weer wat open was en eventueel nog druk zou worden vrij gelegd onder de teen.

2.5 In 2018 werd tijdens de reguliere periodieke controles eeltvorming verwijderd. Tijdens deze consulten is klager door verweerder opnieuw gewezen op het belang van het dragen van goed schoeisel. Op 7 februari 2018 werden de schoenen ingenomen voor aanpassing omdat klager meer demping wilde. Op 2 maart 2018 werd een afspraak gemaakt voor 20 maart 2018, voor het passen van de aangepaste schoenen. Desgevraagd, en ten gevolge van een geplande ziekenhuisopname, heeft klager deze afspraak niet willen vervroegen. Klager gaf tijdens deze afspraak aan meer demping te ervaren. Op 23 maart 2018 werden wat drukplekken dorsaal geconstateerd, mogelijk ontstaan door de nieuwe schoenen, waarop de zool wat dunner is geschuurd. Afgesproken werd dat klager contact zou opnemen als dit problemen zou geven. Tijdens de volgende controle 20 april 2018 had klager zijn schoenen niet mee. Klager werd vervolgens meerdere malen benaderd voor een nieuwe controleafspraak. Op 31 mei 2018 gaf klager aan dat hij niet veel op de schoenen gelopen had, druk was met dialyseren en voorlopig geen nieuwe controleafspraak wilde. Afgesproken werd dat verweerder klager in dit verband eind juli 2018 zou benaderen. Wel werd nog een reguliere afspraak gemaakt op 7 juni 2018. Klager verscheen niet op deze afspraak en maakte een nieuwe afspraak voor 2 augustus 2018. Tijdens die afspraak werd een forse callus verwijderd. Er werd benadrukt dat het dragen van sandalen niet verstandig was en opnieuw geadviseerd om de orthopedische werkschoenen te blijven dragen en crème te gebruiken om de huid soepeler te krijgen en afname eelt te bewerkstelligen.

2.6 Op 6 september 2018 werd opnieuw een forse callus verwijderd. Klager bleek ondanks het gegeven advies zijn werkschoenen niet te dragen omdat hij deze broeierig vond en ook geen crème te gebruiken. Aangegeven is dat dit echt moest gebeuren omdat het anders niet werkt. Tijdens het consult van 26 oktober 2018 werd wederom veel eelt op IP hallux links geconstateerd op de plek waar eerder een wondje had gezeten. Omdat klager weigerde de werkschoenen te dragen heeft verweerder als alternatief voor de eerder geleverde werkschoenen volledig op maat gemaakte orthopedische schoenen type A (OSA) voor dagelijks gebruik voorgesteld. Klager heeft daarop aangegeven dat hij dan eerst een voorbeeld van een dergelijke schoen wilde zien. Er werd een vervolgspraak ingepland voor 6 december 2018, waarop klager niet verscheen. Verweerder heeft vervolgens zonder succes getracht telefonisch contact met klager te krijgen.

2.7 Op 7 januari 2019 heeft klager zelf telefonisch contact opgenomen met de praktijk en gevraagd of verweerder hem wilde terugbellen, klager wilde niet aangeven waarvoor hij belde. Daarna is klager op 9 januari 2018 door verweerder gezien. Tijdens dit consult werd een ulcus op de rechtersvoet van klager geconstateerd waarvan de oorzaak onduidelijk was. Er werd eelt verwijderd, de wond werd verzorgd en verdere voetzorg geboden. Er werd een controleafspraak voor 14 januari 2018 ingepland om dan te beoordelen hoe verder. Op 14 januari 2019 werd vastgesteld dat de situatie met betrekking tot de ulcus nauwelijks was verbeterd. Omdat er sprake was van een plantair ulcus is klager nogmaals geweest op de noodzaak van drukontlasting van de voet voor het genezingsproces. Omdat klager bij zijn standpunt bleef dat het dragen van de eerder geleverde werkschoenen voor hem geen optie was, is - als compromis - afgesproken dat er een steunzool zou worden gemaakt die klager in zijn sandaal of schoen kon dragen. Er werd een controle afspraak gepland voor 28 januari 2019. Deze afspraak vond geen doorgang omdat klager te laat op de afspraak verscheen. De steunzolen zijn op 18 februari 2019 aan klager geleverd.

2.8 Omdat de wond aan de voet niet genees en zelfs erger werd, had klager zich intussen tot zijn huisarts gewend. Via doorverwijzing van de huisarts werd klager vanaf 28 januari 2019 op de wondpolikliniek van het .. ziekenhuis gezien waar vervolgens vaatonderzoek werd verricht. Medio februari 2019 zijn vanuit de wondpolikliniek verbandschoenen aan klager verstrekt teneinde de druk te verminderen en het genezingsproces van de wonden aan de rechtersvoet te bewerkstelligen. Er werd op 7 maart 2019 een lysesoperatie uitgevoerd en het linkerbeen van klager werd gedotterd. Eind april 2019 werd geconstateerd dat de wonden aan de voet, ondanks het dragen van de verbandschoenen, nog steeds onvoldoende genezen. Daarop zijn de eerder in februari door verweerder geleverde steunzolen aangepast en in de verbandschoenen gelegd om zo de druk op de voeten te verminderen. In het ziekenhuis zijn de zorgen om de voet met klager besproken.

2.9 Kort nadat de steunzolen in de verbandschoenen waren geplaatst, bleken op de voetenpolikliniek wonden aan de bovenkant van twee van de tenen (rechtersvoet). Het ontstaan daarvan had klager door neuropathie niet opgemerkt. Om de druk op de tenen te verminderen had klager de bovenkant van de verbandschoenen opengeknipt. In het dossier van verweerder staat vermeld dat hij klager op 24 mei 2019 op de wondpoli heeft gezien met een wond lateraal en werd besloten om, in afwachting van een permanente oplossing, klager een voorlopig orthopedische schoen (VLOS) te verstrekken. Na meerdere pogingen van verweerder om hiervoor een afspraak met klager te maken werd klager uiteindelijk op 21 juni 2019 in de praktijk van verweerder gezien. Tijdens dit consult werd, naast de bestaande ulcera aan de rechtersvoet, ook vocht/oedeem aan het rechterbeen gezien. Geconstateerd werd dat de verbandschoenen versleten waren en niet meer voldeden. Verweerder heeft met klager opnieuw de mogelijkheid van een VLOS besproken met als doel om vervolgens te

kijken wat voor klager in de praktijk adequaat zou werken. Klager gaf aan dat hij twijfels had over de VLOS en dat hij wilde nadenken voordat tot het maken daarvan zou worden overgegaan. Er werd afgesproken dat klager zou laten weten wanneer hij een beslissing had genomen.

2.10 Op 31 juli 2019 heeft klager aan verweerder laten weten dat hij akkoord was met het maken van de VLOS. Op 16 augustus 2019 is klager gemeld dat de VLOS klaar waren maar deze zijn door klager niet afgehaald. Op dezelfde dag is op verzoek van klager een kopie van zijn paramedisch dossier aan hem verstrekt. Daarna is klager niet meer in de praktijk van verweerder gezien.

2.11 In de tussentijd werd klager regelmatig in het .. ziekenhuis gezien. In augustus 2019 bleek de ontsteking aan de derde teen (rechts) dusdanig ernstig dat deze tot op het bot was doorgedrongen. Nadat het .. ziekenhuis had geadviseerd om over te gaan tot amputatie van de derde teen van klager heeft klager zich voor een second opinion gewend tot het .. ziekenhuis. Daar werd geconcludeerd dat verdere vaatoperaties ter bevordering van de doorbloeding van de voet van klager niet mogelijk waren. Met het oog op toekomstige geplande nier- en pancreastransplantaties - die door de ontstekingen niet konden worden uitgevoerd - werd geadviseerd tot amputatie van het rechteronderbeen. Een poging van klager om via het ziekenhuis in .. in aanmerking te komen voor een nieuwe (Howkone) dottermethode liep op niets uit.

2.12 Met het vooruitzicht van mogelijke amputaties besloot klager in oktober 2019 te stoppen met werken om zo de voet volledig te kunnen ontlasten. Na vier maanden rust bleek er sprake van langzaam herstel van de wonden aan de rechtervoet. Na vijf maanden rust was er sprake van volledig herstel van de wonden waarna klager de voet weer (voorzichtig) is gaan belasten met het dragen van goedpassende wandelschoenen.

3. Het standpunt van klager

3.1 Klager heeft in augustus 2018 melding gemaakt van pijnklachten aan zijn rechtervoet en dan in het bijzonder aan de middelste teen van die voet. Deze pijnklachten waren vooral aanwezig als klager in de ochtend opstond en verdwenen in de loop van de dag. Ook na de voetbehandelingen in de periode augustus tot december 2018 bleven deze pijnklachten bestaan. Klagers verwijt is, in de kern samengevat, dat verweerder:

1. de door hem gemelde pijnklachten niet serieus heeft genomen, heeft nagelaten deze pijnklachten in het paramedisch dossier te vermelden en tevens heeft nagelaten

aantekening te maken van het in januari 2019 door klager aangevraagde gesprek om de situatie te bespreken,

2. de pijnklachten niet adequaat heeft behandeld als gevolg waarvan ontstekingen aan de rechtervoet van klager zijn ontstaan en
3. door het aanbrengen van steunzolen in de verbandschoenen de voeten in de schoenen omhooggekomen zijn waardoor wonden aan de bovenkant van twee tenen van de rechtervoet zijn ontstaan die door het vaatlijden van klager niet genazen en zijn gaan ontsteken.

3.2 Door het niet serieus nemen van de klachten en niet adequaat behandelen daarvan door verweerder, is de voetsituatie van klager verslechterd. Hierdoor is klager geconfronteerd met een mogelijke amputatie van de zijn derde teen en/of onderbeen. Om amputatie te voorkomen heeft klager gedurende zeven maanden volledige rust moeten houden waardoor hij zijn beroep als restaurateur/kok in die maanden niet heeft kunnen uitoefenen en zijn restaurant heeft moeten sluiten. Klager vordert in dit verband een schadevergoeding bestaande uit gemiste inkomsten ad in totaal van zeven maanden x Euro 1.750,- (netto) = € 12.250,- (totdat het restaurant vanwege Corona-maatregelen moest worden gesloten).

4. Het standpunt van verweerder

4.1 Verweerder heeft de klachten gemotiveerd betwist. Voor zover voor de beoordeling van het geschil van belang, zal hieronder op de verweren nader worden ingegaan.

5. De beoordeling

Taak Geschillencommissie

5.1 De Geschillencommissie heeft op grond van hoofdstuk 3, artikel 19 lid 1 van de Wet kwaliteit, klachten en geschillen zorg (Wkkgz) als taak het beslechten van geschillen over gedragingen van een zorgaanbieder jegens een cliënt in het kader van de zorgverlening door het bevorderen van een minnelijke oplossing of het doen van een bindend advies.

De Geschillencommissie stelt voorop dat het geldende toetsingscriterium hierbij niet is of het handelen van de zorgverlener beter had gekund, maar het geven van antwoord op de vraag of deze binnen de grenzen van een redelijk bekwame beroepsuitoefening is gebleven en dan met name die, die binnen de beroepsgroep als norm zijn aanvaard.

Ten aanzien van het eerste klachtonderdeel

5.2 Klager stelt dat hij in augustus 2018 melding heeft gemaakt van pijnklachten in zijn rechtervoet en in dit verband in januari 2019 een gesprek met verweerder heeft plaatsgevonden, waarvan door verweerder ten onrechte geen aantekening is gemaakt. Verweerder heeft dit betwist. Uit het paramedisch dossier volgt dat klager op 2 augustus 2018 is gezien in de praktijk van verweerder en een forse callus is geconstateerd en verwijderd, waarbij geadviseerd is om in plaats van sandalen door verweerder gemaakte werkschoenen te dragen. Op 7 januari 2019 is genoteerd dat klager heeft gebeld en vroeg of verweerder contact met hem kon opnemen, maar dat klager niet wilde aangeven waarom. Dat in augustus 2018 of januari 2019 pijnklachten in de rechtervoet zijn besproken die niet zijn genoteerd, zoals klager stelt, kan de Geschillencommissie niet vaststellen. Om die reden is dit klachtonderdeel ongegrond.

Ten aanzien van het tweede klachtonderdeel

5.3 Volgens klager heeft verweerder de door hem in augustus en in januari besproken pijnklachten over de middelste teen van zijn rechtervoet niet serieus genomen zodat deze tot ontstekingen hebben geleid. Verweerder heeft toegelicht dat hij de tijdens de behandelingen geconstateerde klachten serieus heeft genomen en zorgvuldig heeft behandeld. Tijdens de behandelingen werd vastgesteld dat er sprake was van veel eeltvorming op de rechtervoet als gevolg van het dragen van onvoldoende adequaat schoeisel. Door het op de voet aanwezige eelt ontstonden drukplekken onder de voet van klager. Daarom is het eelt verwijderd en is een schoenadvies gegeven. Doordat klager het schoenadvies niet opvolgde en verkeerd schoeisel is blijven dragen bleef er sprake van eeltvorming en drukplekken die vervolgens de wondvorming (ulcus) leidde, die vanwege het vaatlijden slecht konden herstellen. Verweerder heeft toegelicht dat, ook al zouden de pijnklachten zijn geuit en genoteerd zoals deze door klager zijn gesteld, dit niet tot een andere behandeling of gevolgen zouden hebben geleid.

5.4 De Geschillencommissie stelt vast dat de door verweerder uitgevoerde behandeling op 2 augustus 2018 voldoende adequaat en volgens de geldende richtlijnen heeft plaatsgevonden. Datzelfde geldt voor de behandelingen op 6 september en 26 oktober 2018. Daarna heeft verweerder, ondanks pogingen om een afspraak met hem te maken, klager in zijn praktijk niet meer gezien. Voor zover er – zoals klager heeft gesteld - na de behandeling sprake was van geen- of onvoldoende verbetering van de pijnklachten, heeft klager ter zitting verklaard dat hij daarvan geen melding heeft gemaakt aan verweerder. Het kan verweerder dan ook niet worden aangerekend dat hij daarop niet heeft geacteerd.

5.5 Op grond van artikel 448 lid 2 onder c van het Burgerlijk Wetboek is een hulpverlener gehouden om bij het uitvoeren van de behandelovereenkomst informatie te verstrekken over de alternatieve methoden van onderzoek of behandeling die voor de patiënt in aanmerking komen. Gedurende de behandeling bij verweerder bleek dat klager moeite had met het dragen van en lopen op stevige, weinig buigbare schoenen, met name tijdens zijn werk. Verweerder heeft klager meerdere malen gewezen op de noodzaak van betere schoenen ter voorkoming van problemen aan zijn voeten. Door verweerder zijn in dit verband de mogelijkheden voor verbandschoenen, steunzolen en de aanschaf van orthopedische schoenen (OSA) aan klager voorgelegd. Dat klager in dit verband terughoudend is geweest en ondanks de adviezen van verweerder ervoor heeft gekozen om andere, minder geschikte schoenen te dragen, kan verweerder niet worden verweten. Echter, niet is gebleken dat verweerder klager eveneens heeft gewezen op de optie van semi-orthopedische schoenen type B (OSB). De reden van klagers terughoudendheid was naar eigen zeggen met name gelegen in het niet kunnen (ver)dragen van de – vanwege medische vereisten – stugheid van deze schoenen tijdens de uitvoering van zijn werkzaamheden. Tijdens de behandeling bij verweerder bleek dat klager daarom voortdurend op slecht schoeisel liep met risico op ernstige voetproblemen. Om die reden had het naar oordeel van de Geschillencommissie voor de hand gelegen klager tenminste ook te wijzen op de optie van OSB met meer mogelijkheden voor individuele aanpassingen. Niet gesteld of gebleken is dat verweerder klager over deze keuze heeft geïnformeerd. Door klager niet op de mogelijkheid van OSB-schoenen te wijzen is verweerder te kort geschoten jegens klager. In zoverre is dit klachtonderdeel is gegrond.

Ten aanzien van derde klachtonderdeel

5.6 Tijdens de mondelinge behandeling heeft verweerder verklaard dat voordat de steunzolen door hem in de verbandschoenen werden geplaatst, de zool die zich in de verbandschoen bevond is verwijderd. De Geschillencommissie overweegt dat de steunzool mogelijk iets dikker was dan de zool die zich oorspronkelijk in de verbandschoen bevond. Het is evenwel niet waarschijnlijk dat een dusdanig beperkt verschil kan hebben geleid tot de wonden aan de tenen van klager. Daarbij geldt verder dat de betreffende verbandschoenen zodanig flexibel zijn af te stellen dat op die wijze kan worden bewerkstelligd dat, ook met de steunzolen, er voldoende ruimte tussen de schoen en de tenen kon worden gecreëerd. Daarmee is het naar mening van de Geschillencommissie niet aannemelijk dat de wonden aan de tenen zijn veroorzaakt zijn door het onjuist aanbrengen van de steunzolen in de verbandschoenen. Dit klachtonderdeel wordt daarom afgewezen.

5.7 Tijdens de mondelinge behandeling heeft verweerder erkend dat van het aanbrengen van de steunzool in de verbandschoen geen verslag is gedaan. De Geschillencommissie is van oordeel dat verweerder hiervan deugdelijke verslaglegging had moeten doen. Verder blijkt verweerder een aantekening te hebben gemaakt - in het dossier in de praktijk van verweerder - van een consult dat met verweerder in het ziekenhuis heeft plaatsgevonden. Dit hield verband met de tweeledige betrokkenheid verweerder bij de behandeling van klager: enerzijds bestond deze bij de behandelrelatie vanuit de wondpolikliniek van het ..e ziekenhuis waar verweerder op ZPP- basis werkzaam was en anderzijds bestond er een behandelrelatie vanuit de praktijk van verweerder. Vanuit beide behandelrelaties had verweerder kennis van de situatie van klager die voor de behandeling van klager (mogelijk) relevant was. Omdat verweerder niet de enige betrokken behandelaar was op de wondpolikliniek en na een verwijzing over de ontwikkelingen bij voortzetting van de behandelrelatie doorgaans niet voortdurend wordt gecommuniceerd, was gelijke kennis daarvan in beide behandelrelaties echter geen gegeven. Dat, zoals in dit geval, dezelfde hulpverlener zowel in de podotherapiepraktijk als in het ziekenhuis, bij de behandeling van klager was betrokken, zou ertoe kunnen leiden dat een patiënt – al dan niet terecht - kennis van het verloop van de behandelingen over en weer veronderstelt. Binnen dergelijke tweeledige behandelrelaties acht de Geschillencommissie het dan ook van belang tenminste de patiënt hierover de nodige helderheid te verschaffen en duidelijke afspraken te maken over wat in de verslaglegging wordt opgenomen.

Schadevergoeding

5.8 De Geschillencommissie concludeert dat het eerste en derde klachtonderdeel ongegrond zijn en het tweede klachtonderdeel gegrond is, voor zover dit het niet informeren van klager over de keuzemogelijkheid van OSB-schoenen betreft.

5.9 Het staat vast dat klager, nadat hij via het .. ziekenhuis op de optie was gewezen – naar eigen zeggen tot op heden naar tevredenheid en zonder problemen – de keuze voor deze schoenen heeft gemaakt en deze vervolgens ook heeft gedragen. Voor de Geschillencommissie is achteraf bezien niet vast te stellen hoe het verloop zou zijn geweest als klager door verweerder op de mogelijkheid van OSB-schoenen zou zijn gewezen. Door klager niet op deze mogelijkheid te wijzen, is klager echter de kans ontnomen om eerder te kiezen voor het dragen van OSB-schoenen en daarmee op een mogelijk minder nadelig en minder gecompliceerd verloop van de voetproblemen. Daarom ziet de Geschillencommissie aanleiding tot het toekennen van een deel van de door klager gevorderde schadevergoeding, waarvan de hoogte door verweerder overigens niet is betwist.

5.10 Bij de vaststelling van het toe te kennen bedrag weegt de Geschillencommissie mee dat klager tot de keuze van OSB-schoenen had besloten, zoals klager zelf heeft gesteld, met de in het ziekenhuis voorgestelde amputatie in het vooruitzicht en dat dit hem tevens aanleiding gaf tot het nemen van rust door volledig te stoppen met werken. Ook dit laatste zal een belangrijke factor zijn geweest voor het herstel van de voet. Daarnaast is niet uitgesloten dat het niet werken althans niet hoeven dragen van aangepaste schoenen tijdens het werk een rol heeft gespeeld bij de keuze daarvoor en het dragen daarvan. Hoe dan ook, had klager de adviezen van verweerder, onder meer omtrent het geven van rust aan de voeten, eerder niet opgevolgd en was hij meermalen en langere periodes niet op controle afspraken verschenen waardoor verweerder niet in de gelegenheid is gesteld om de optimale zorg te bieden. Al met al acht de Geschillencommissie een schadevergoeding van de helft van het door klager gevorderde daarom passend, te weten een bedrag ad € 6.125,-.

6. De beslissing

De Geschillencommissie Paramedici beslist bij bindend advies als volgt:

- verklaart klachtonderdeel 2 (gedeeltelijk) gegrond,
- dat verweerder uiterlijk op 1 september 2021 aan klager een bedrag ad € 6.125,- moet betalen op een door klager aan verweerder op te geven rekeningnummer
- en wijst de overige klachtonderdelen af.

Deze beslissing is gegeven op 4 juni 2021 door: mr. C.G. Versteeg, voorzitter, M.J. Besemer, lid-cliëntvertegenwoordigster, L. Schuts, lid-beroepsgenoot en bijgestaan door mr. J.P. Hoogland, secretaris.

voorzitter

secretaris